

φημένης ἐκδόσεως ἐπὶ σινικοῦ χάρτου τῆς «*Dame aux Camélias*».
 — Σᾶς ἀποχαιρετῶ, διδάσκαλέ μου, μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι
 μὲ κατεστήσατε πολὺ, πάρα πολὺ εὐτυχῇ σήμερον, εἶπον αὐτῶ
 θλίβων τὴν δεξιάν του.

— Καλὰ, καλὰ, φίλτατε, ἤδη πλέον γνωρίζετε τὸν δρόμον.
 Ὅταν ὑπάγητε ἐκεῖ κάτω, σφίγξτε ἐκ μέρους μου τὴν χεῖρα τοῦ
 κυρίου Κορομηλᾶ, τὸν ὁποῖον γνωρίζω, μὲ εἶπε χτυπῶν με διὰ
 τῆς παλάμης του ἐπὶ τοῦ ὤμου μὲ τὸ ἀνοιχτόκαρδον ἐκεῖνο ὕψος
 του, ἐνῶ ἐγὼ ἔρριπτον ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὕστατον βλέμμα, ἀναμι-
 μνησκόμενος τῆς ὥραιας ἐκείνης περικοπῆς ἐκ τοῦ προλόγου τῶν
 «*Reisebilder*» τοῦ Χάινε:

«Ὅποιος μικρόκοσμος εὐρύτερος τοῦ σύμπαντος ἐγκλείεται
 »ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κρανίου! Ὅποιων πολυπλόκων καὶ μακροχρο-
 »νίων συνδυασμῶν ἔχει ἀνάγκην ἡ φύσις διὰ νὰ παραγάγῃ μίαν
 παρομοίαν κεφαλὴν...»

[Ἐκ Πατρῶν, Ἀπρίλιος τοῦ 1892.]

ΔΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΡΙΜΑ

Τῇ δεσποινίδι . . .

ΛΟΓΙΑ γλυκὰ καὶ τρυφερά, γραμμένα
 Μὲ τῆς ἀγάπης μου τὸ χέρι τὸ μικρό,
 Λόγια γλυκὰ σὰς ἔχω διαδασμένα
 Μ' ἓνα χαμόγελο πικρό.

Αἰσθήματα ποῦ ἔγραφεν ἡ πέννα
 Σ' τὸ φῶς ποῦ ρίχν' ἡ λάμπα τῆς τ' ὠχρό
 Μέσ' 'ς τὴν καρδιά τῆς τότε τὸ καθένα
 Εἶνε γιὰ μὲ νεκρό.

Ὅς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι μὲ φιλία
 Πρωτὶ καὶ βράδυ, πάντα κάθε ὥρα
 Τρελὴ ἀγάπη τί δεν μοῦχεις κάνει.

Λόγια γλυκὰ σὲ ἄλλην ἀγκαλῆν
 Λόγια γλυκὰ σὲ ἄλλον γράφεις τότε...
 Ἄχ! κρίμα τὸ χαρτί καὶ τὸ μελάνι.

[Συρος]

Δ. Μ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ